

Graaf Floris V Journaal

A wee little puppy

11 november is de dag....dat veel kinderen met lampionnen langs de deur gaan om snoep op te halen. Voor mij was 11 november dit jaar ook 'de dag'dat ik mijn nieuwe pup halen mag!

Al 5 jaar heb ik Heidewachtel Noortje waarmee ik enkele jaren de KNJV-jachthondentraining heb gevolgd. Samen hebben we een paar B-diploma's gehaald en hebben we doorgetraind tot het een goede praktijkhond is geworden. Afgelopen zomer liet zij weer goed ap-porteerwerk zien op de duiven en kraaien en dit najaar heeft ze ook al aardig wat eenden en ganzen binnen gebracht. In september haalden we daarnaast in Enkhuizen een map-B en daarmee heeft Noortje haar 'proeven-carriere' goed afgesloten. Want verder dan B-niveau gaat het niet met haar. Tja, wist ik veel dat je voor het hogere niveau een geregistreerde rashond met stamboom moest hebben... Langzaam ben ik om mij heen gaan kijken wat er zoal aan jachthonden rondloopt en bij de KNJV-trainingen was het de hond van Reinier die mij opviel. Ze is niet te groot, maar snel, vol passie, een altijd kwispelende staart en heel veel 'will to please'. Ik was meteen fan van haar en werd door Reinier gewezen op de website de Copperbirch kennel, de fokker van zijn hond. Dus toen ben ik me gaan verdiepen in de labradors en al gauw wist ik het: 'Ik wil een field trial labrador uit Ierland!' Gedurende

ongeveer 2 jaar heb ik diverse websites van fokkers, zowel in Nederland als in Engeland en Ierland in de gaten gehouden en gekeken hoe hun honden het deden. En nadat ik dit jaar met Noor een B-map heb gehaald, besloot ik (natuurlijk met Margot, mijn vrouw!) om met een nieuwe hond het avontuur aan te gaan.

Dus heb ik Keith Mathews van de Copperbirch-kennels een mail gestuurd om te informeren of wij voor een pup uit zijn kennel in aanmerking konden komen. Keith is een professionele hondentrainer, een 'field trial judge', geeft trainingen en seminars overal ter wereld en heeft al veel succesvolle labradors gefokt die bij hem of bij anderen grote successen in de fieldtrials hebben behaald. Copperbirch labradors zijn te vinden van de USA tot Scandinavië en van Zuid Afrika tot Australië. Neem maar eens een kijkje op zijn website www.copperbirch.net

Bij dit journaal

December, een mooie maand om achterom te kijken en vooruit te blikken. Samen met enkele enthousiaste leden van onze jagerssociëteit hebben we dit Kerstjournaal in elkaar gezet.

Na het 0-nummer in november 2012 nu dan het eerste nummer. Wie helpt mee aan nummer 2 in 2014?

Veel leesplezier namens:

Lena van Beem,
Ali van Dillewijn
Willem Gieles
Sjoerd Joustra,
Rob Metz,
Arnoud Scheeres,

Rob Waage & Sjoerd Bakker

Toen werd ik opeens door hem gebeld. Met een onvervalst Iers accent stelde hij zich voor en vertelde dat hij een nestje had liggen van zijn Open Field Trial Winner Copperbirch Roosky en Copperbirch Hebe. Als we interesse hadden, konden we een pup uit komen kiezen. Dan 'komt het opeens erg dichtbij'...

Ik ben eerst maar eens na gaan denken hoe zo'n hondje hier zou moeten komen. Met de auto halen? Dat is een hele onderneming met 2x een bootreis en dwars door Engeland en Ierland rijden. Het vliegtuig dan? Maar zowel Ryan Air als EasyJet nemen geen dieren mee. Wat nu? Ik zag het eigenlijk niet meer zitten, maar uiteindelijk gaf Lufthansa aan dat zij wel dieren meenemen....dus toen hebben we de knoop doorgehakt.... We gingen ervoor en zo werd 11 november voor mij 'de dag dat ik mijn pup halen mag'!

Om 05.00 uur checkten Margot en ik in bij Lufthansa. Vlogen naar Frankfurt en van Frankfurt naar Dublin. Daar waren we om 12.00 uur en werden opgehaald door Keith. Na een rit van 1 ½ uur werden de wegen steeds smaller en de omgeving steeds landelijker. Wat een prachtig land is Ierland! Bij hem thuis aangekomen, hebben we eerst onze spullen naar onze cottage voor 1 nacht gebracht en zijn daarna bij de pups gaan kijken. Kleine zwarte druktemakertjes zijn het. We wilden een teefje en de grootste hebben we meegenomen de tuin in. Een wakker ding, maar heel vrolijk en ze liep constant om ons heen. Daar waren we het gauw over eens, deze kleine dame gaat met ons mee naar Nederland en vanaf nu noemen wij haar Copperbirch Pippa! Dus zijn we met haar naar de dierenarts gegaan om te chippen en een enting te geven. Bij export moet een hond namelijk uiterlijk 24 uur van tevoren gecheckt zijn door een dierenarts. 's Avonds hebben we bij Keith en zijn gezin gegeten en met een wijntje erbij een gezellige avond gehad waarna we op tijd in de cottage 'onder de wol' kropen.

De volgende ochtend bracht Keith ons terug naar Dublin International Airport. We hoopten dat Pippa bij ons in de cabine mocht, maar helaas was de bench die wij mee hadden te groot. Deze paste niet onder de stoel, dus moesten we haar helaas afgeven aan de 'animal handler' die haar mee nam om in te checken als cargo. Het ruim voor dieren is wel geïsoleerd en verwarmd, maar bij het opstijgen maakte het vliegtuig toch wel zo'n lawaai dat ik mij afvroeg hoe ons hondje zich zou houden..

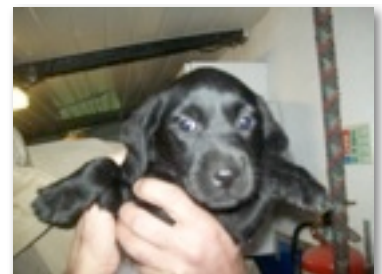
In Frankfurt krijg je je hond niet te zien, want die wordt gewoon overgeladen op het vliegtuig naar Schiphol. Bij het boarden bevestigde de grondsteward dat ons hondje ook aan boord was. We kregen dan ook de schrik van ons leven toen we een exact gelijke bench het vliegtuig náást de onze in zagen gaan. Dus heb ik nog een andere stewardess gevraagd of ze kon checken of ons hondje echt in het vliegtuig zat. Ze verzekerde mij dat dit het geval was, dus ...meer kan je niet doen!

Op Schiphol moet je vervolgens naar 'avi' waar ze dieren en afwijkende voorwerpen afhandelen. Toen de lift omhoog kwam, hoorden we haar al 'joelen'.... Maar wat een lucht.... Een volgeschoten bench met een vies hondje.... De dames van Avi wilden haar wel graag zien, dus in dat kantoortje deed ik de bench open en binnen een paar seconden kwam ze er heel stoer uit stappen en liep relaxed een rondje door het kantoor! Quite a character, zouden ze in Ierland zeggen!!

Nu zijn we zo'n 2 weken thuis met haar. Vanaf dag één slaapt ze heerlijk in haar bench. Na een weekje wennen, begint ze nu goed te groeien en zijn we begonnen met de opvoeding. Wat een verschil met onze wel-opgevoede Noortje; die overigens erg moest wennen aan het 'zwarte monstertje'...

Wat de toekomst gaat brengen met dit hondje....we gaan het meemaken. Ik ga er in ieder geval alles aan doen om haar op te leiden tot een fijne hond voor de jachthondenproeven maar vooral als kameraad tijdens de jacht in de mooie Haarlemmermeer! En wie eens kennis wil maken met haar...kom gerust eens langs!

Een (voor-) Jagersgroet!
Arnoud.

Voorzitter Sjoerd Joustra

Ik ben nu zo'n 25 jaar lid van Graaf Floris V, waarvan ik de laatste 7 jaar tevens voorzitter mag zijn. Met dank aan Ben Holleboom. Hij heeft mij geïntroduceerd. De eerste keer vond ik best wel spannend. Via de tuin, achterom de trap op naar de schuilkerk bij de Bakenessergracht, waar ik kennis maakte met

verschillende jagers. Deze schuilkerk had een rol gespeeld bij het verzet in WO II en was tevens de sociëteit voor de leden van het verzet na de oorlog. De allereerste keer keek ik mijn ogen uit naar de verschillende attributen uit WO II. Onder andere het bewuste pistool van Hannie Schaft. De club jagers was toen nog niet zo groot als nu. Ik leerde iedereen kennen. Ik ben niet zo goed in namen, dus het duurde even voordat ik alle namen onder de knie had. Helaas, een aantal leden van toen zijn er niet meer. Toen was ons huidige erelid Hans Sickmann de voorzitter met Guus als secondant voor de financiën en de organisatie.

Ik voelde mij er gelijk thuis. De onderlinge vriendschap voelde als een warme deken. Ben Holleboom was vaak aan het experimenteren met het roken van allerlei gerechten en de soosleden waren soms dankbaar proefkonijn. Van zelf gerookte zalm, makreel tot en met gerookte meerkoetenborst! Voor het eerst met de soos mee met vissen op de Waddenzee, in januari de gehele soos te gast bij Paul Goedvolk waar wij waren uitgenodigd op de eendenjacht langs het Noordzeekanaal. Schitterend. En natuurlijk niet te vergeten 2^e zaterdag van augustus DUIVENJACHT!!! Met aansluitend BBQ bij een van de leden thuis. Ik herinner mij nog bij de kwekerij van Herman Ruhe op Rozenburg en op de boerderij van Maarten Groenberg bij Schiphol Oost. Allemaal heel gezellig. Voor de duivenjacht kwam ik zelfs eerder terug van vakantie!

Helaas moesten wij de schuilkerk vanwege een zeer ingrijpende restauratie verlaten. Wij zijn toen een tijd aan het zwerven geweest op zoek naar een goede soosruimte. Achtereenvolgens de kelder ruimte onder de BAVO (kathedraal) in Haarlem, de Vluchthaven in Lijnden, het dorps huis in de Cruquius. Toen ook deze laatste tegen de vlakte ging voor nieuwbouw zijn we veilig geland op de boerderij van Reinier en Anneke van Elderen. We hebben er wel iets heel moois voor terug gekregen!

Een veel gehoorde uitdrukking is: "als je ruzie wilt hebben moet je gaan jagen!" Gelukkig gaat dat bij onze sociëteit niet op. Een van de grondbeginselen/uitgangspunten van de soos is dat we allemaal met respect voor elkaar en met elkaar omgaan. Een van die gewoontes die erbij hoort is bij binnenkomst elkaar een hand geven ter begroeting. Als je dat niet voor elkaar kan opbrengen hoor je niet thuis bij de jagerssociëteit Graaf Floris V!! Gelukkig gaat het heel goed met onze soos. Steeds meer jonge jagers weten ook de soos te vinden. Ook zij kunnen zich vinden in de waardes van de soos. Zij zijn de mensen die uiteindelijk het stokje van de soos moeten gaan overnemen. Zij zullen dan ook meer en meer betrokken worden bij het organiseren van allerlei evenementen.

Eigenlijk is dat wel heel bijzonder, die waardes bij de jagerssociëteit. Met name respect voor elkaar. Dat is wat we in de wereld om ons heen nog steeds zo missen. Alleen daarom al ben ik er trots op dat ik jullie voorzitter mag zijn.

Ik wens jullie fijne Kerstdagen en een heel voorspoedig en vooral gezond 2014 toe!

Sjoerd Joustra

Lady's op zwijnenjacht

Hollandse Lady's genodigd op de zwijnenjacht.

De jager, een goede vriend nodigde ons, drie vriendinnen uit om op zwijnenjacht te gaan.

Wij zijn alle drie vijftigers en lopen al wat jaartjes mee, trainen onze jachthonden om ze goed op peil te houden, maar vandaag mogen zij niet mee, want wij gaan op zwijnenjacht op de Veluwe.

Op tijd vertrokken en komen toch te laat op appèl, één van ons mocht aan tafel aanschuiven voor een heerlijk maal en wij tweeën direct de auto in op weg naar de hoogzit (een hoge zandberg). Wij kregen de melding dat wij niet mogen praten, dat zal wel moeilijk voor jullie zijn! Dat viel wel mee, de jager waar we bij kwamen te zitten was niet bekend bij ons. Maar eenmaal gezeten op de hoogzit gaat het alarm af, onze magen begonnen vreselijk te protesteren. Na lang zitten, luisterend naar vogels en turen naar bomen en zand, horen wij links geritsel en daar staat 1 varken. Wat spannend! Maar de jager doet niets, domme jager waarom schiet hij niet?? Wij kijken elkaar aan; wat is dit voor een jager? Het varken stond goed, waar wacht hij op? Weg varken!! Wij zuchtten er van. Later horen we weer geritsel en daar staan 3 varkens op de voerplek, ze hebben allemaal een verschillende kleur. Als hij nu niet schiet dan weten we het niet meer. En ja hoor hij pakt zijn geweer en gaat richten en het duurt en duurt en ineens pang pang, de zwijnen rennen weg. Vraagt de jager aan een van ons welke heb ik nu geschoten? Ik denk geen, ze liepen alle 3 hard weg. Maar de jager was er van overtuigd dat hij er 1 had geschoten. Dan gaan we zoeken. Jullie blijven hier en ik ga kijken, zei de jager. Hij zocht naar één druppeltje bloed op de markeer plek, liep nog wat heen en weer; jager uit zicht en even later riep hij dat het varken dood lag. Komen jullie maar naar beneden. Nu moeten we hem ontweiden, jullie kunnen daar toch wel tegen? Wij hebben dit nog nooit eerder gedaan, wij willen wel helpen.

De één houdt de voorpoten vast en ik de achterpoten. Het was zo indrukwekkend dat ik mijn opdracht vergat, de jager zei, benen wijd en wij schieten beiden in de lach en stamelen een pardon van je bedoelt toch de benen van dat varken? Hij zei, ik dacht dat jullie fatsoenlijke meiden waren, maar ja, wat wij zagen was voor ons ook nieuw. Het was zwaar werken voor de jager, met zijn mes snijdt hij een weg van buik naar borst, dan rollen alle ingewanden er uit, zo dat is voor de aaseters, vogels en vossen. Het zwijn wordt opgehangen in de boom en wij vertrekken weer naar de hoogzit. De jager denkt zeker nog meer te kunnen schieten, wij hadden hem ook wel kunnen vertellen dat die zich voorlopig niet meer lieten zien. Na een uur geeft de jager te kennen te willen gaan, inmiddels is het donker, Zwijn uit de boom gehaald, de één draagt het geweer en de ander helpt de jager het zwijn trekken door het bos, zwaar werk! Vraagt hij aan ons waar staat nu de auto?? Wij wijzen rechts van ons, nee het was veel meer naar links volgens hem, Wij denken hij zal hier wel meer komen.

Rechts van ons zagen we een pad en wij stelden voor daar te gaan lopen, dan zat dat varken niet iedere keer tegen een boomstronk aan. Het pad liep beter en boog naar rechts, De jager riep aan het eind van het pad, zie je wel daar staat de auto, hij had het goed, hij had weer niet door hoeveel we naar rechts gelopen waren.

Hebben jullie geen plastic tas, anders krijg ik vlooien in mijn auto(zijn mooie Mercedes). Eindelijk gingen we rijden, ik zat achterin. We kwamen langs het pad een zijweg naar links tegen en ik had het idee dat we daar vandaan gekomen waren, maar de jager reed rechtdoor. Het werd steeds smaller en zei hem van die zijweg naar links, maar dat was niet goed volgens hem ja hoor, het pad was ineens geen pad meer, wij zeiden niets, maar hij wilde niet toe geven dat wij gelijk hadden. Eindelijk kwamen we bij de jacht hut aan. Daar stond een heerlijk maal voor ons klaar.

De andere jagers hadden ook veel gezien, maar niet alles kunnen schieten want ze mochten alleen maar vrouwelijk wild schieten, vandaar dat onze jager dat eerste varken niet schoot. De jager waar onze andere vriendin bij had gezeten had een ziek varken geschoten, brood mager.

Rond middernacht reden wij naar huis en waren nog maar net op pad of daar stond een grote keiler langs de kant van de weg. Zwaaide hij ons uit!!!

We hebben er met volle teugen van genoten.

Lena van Beem & Ali van Dillewijn

De geslagen keiler

Donderdag 14-01-2010 boswachterij Ugchelen/Hoenderloo (Staatsbosbeheer)

Het is 14 januari 2010 en het bos is net een kerstkaart. Vele wandelaars maken er dan ook dankbaar gebruik om één te worden met de natuur en heerlijk te stappen door het bos.

Door het winterse weer en de met een dikke sneeuwlaag afgedekte bosgrond is er minder variatie te zien dan normaal, maar ook veel meer.

Wildsporen, tientallen wildsporen. Roedels herten die het pad gekruist zijn of een rotte zwijnen die de bosgrond omgewoeld hebben. Een ree die met haar kalf hun duidelijke prentjes in de sneeuw hebben achtergelaten, een snoerende vos, kortom, elk beest wat actief geweest is heeft zijn hand- (of moet ik zeggen voet-) tekening achtergelaten.

De Hoogbuurlose heide ligt er prachtig bij, je waant je in het buitenland. De vele voetstappen van de wandelaars verraden hun aanwezigheid in het bos.

Om een uur of 11 komt er bij de meldkamer van de politie Apeldoorn een melding binnen van wandelaars die een bloedspoor gespeurd hebben in de sneeuw.

Een telefoontje naar Cees de Jong, de jachtopzichter, is voldoende om de trein te laten rollen.

Op de gemelde plek aangekomen speurt Cees de prenten van een groot wild varken, samen met grote hoeveelheden zweet, die al zwalkend over het pad heeft gelopen.

Na enkele honderden meters verdwijnt het spoor de dekking in. Hier besluit Cees hulp in te roepen van een hondenman met een scherpe hond. Hans Koning wordt gebeld met Wodan, een Hannoveraanse zweethond die zijn mannetje staat.

Hans is er binnen de kortste keren en de hond wordt op het zweet gezet.

Bijna in galop loopt Wodan het spoor uit. In zijn hondenhoofd kan je bijna de gedachten lezen, "een oprapertje" met zoveel zweet. Toch is voorzichtigheid geboden. Een varken met zulke grote voetafdrukken is een gevaarlijke tegenstander met name als hij gewond is.

Door de dekking heen loopt het spoor verder over een pad wat evenwijdig aan de hei loopt.

Plotseling gaat het spoor de hei op. Vreemd, een gewond beest zoekt meestal de dekking op en niet het open vlak. De hond wordt onrustig, een teken dat hij in de buurt is van het gewonde stuk.

Daar ligt hij, morsdood en nog warm, een 4 jarige keiler in de kracht van zijn leven.

Maar wat is er gebeurd?

Onderzoek van het dode varken wijst uit dat hij meerdere malen geraakt is door iets scherp, varkenshouwers wel te verstaan. Een neus met een flinke snee erin, een wond in de hals, een wond ter hoogte van de ribben en een gapende wond meer naar achteren waar een stuk van de milt uithangt. In het gevecht om de sterkste en om de gunst van de dames, het is volop rauschtijd, (varkensbronst) heeft deze jonge keiler het loodje gelegd, hij is gewoon doodgebloed.

Later op de dag keert Cees terug naar de plaats delict. Er waren immers twee mannelijke varkens betrokken bij dit avontuur. En inderdaad, Cees speurt een spoor van een varken met pootafdrukken nog wel 2,5 cm breder dan de gevallen knaap, met af en toe een drupje bloed, dus ook niet helemaal ongeschonden uit de strijd gekomen.

Het was voor het eerst dat ik het hoorde, niet dat er twee keilers op de vuist gingen, maar wel dat er een van de twee het avontuur met de dood heeft moeten bekopen.

Met het kadaver op de auto werd ik gebeld door Cees die mij het hele verhaal uit de doeken deed. Wat een avontuur, elke dag is anders, er gebeurt altijd wel wat.

Ik was benieuwd naar het beest en sprak met Cees af dat hij even langs zou komen rijden.

Daar lag hij in al zijn glorie, een prachtige jonge keiler in zijn winterkleed, een dikke vacht van stug zwart haar met een prachtige baard op de rug.

Cees vroeg, "wil jij de tanden hebben". Nou eigenlijk niet, tanden genoeg van jachttrofeeën.

O.k. zij Cees dan gaat hij de koeling in.

Plotseling dacht ik aan een oude belofte. Even wachten Cees, even een belletje doen.

Ooit had Anne Marie van Heijningen van de Industriële Groote Club uit Amsterdam mij gevraagd om de kop van een keiler, om op te laten zetten en dit was een prachtige kans.

De IGC beschikt namelijk over een prachtige jachtkamer waar de Jacht en Wildtafel zijn bijeenkomsten houdt.

Anne Marie gebeld. Die was onmiddellijk enthousiast.

Na telefonische instructie van preparateur Manny Wegen, het beest uit zijn jas gesneden en verpakt.

De volgende dag kwam Anne Marie langs om de kop op te halen.

Vanuit Amsterdam naar Ugchelen en daarna door naar Okkenbroek naar Manny Wegen.

Hier kan ik wel wat mee had Manny gezegd.

Tweede helft van 2010 is hij klaar.

Zo zal de in de strijd gestorven keiler onsterfelijk worden gemaakt.

Voorwaar een trofee met een verhaal.

Inmiddels heeft de opgezette kop een plaats gekregen in de Jachtkamer van de IGC te Amsterdam.

Rob Metz

Als je jaagt dan ben je rijk en gelukkig tegelijk. Rob Metz

Stan Huygens

JOURNAAL

journaal@telegraaf.nl / fax: 020-5852065

■ Thera Regouin met haar buurman, de Wassenaarse burgemeester Jan Hoekema (r.) en veiling-directeur Mark Grol.

FOTO'S: DE TELEGRAAF

■ Anne Marie van Heijningen, directeur Orange Link en grafisch ondernemer Rob Metz bij de 'keiler'.

FOTO'S: DE TELEGRAAF

Hazendiner voor natuurvrienden

Volgens oud Duits gebruik begroetten de leden van de Jacht- en Wildtafel van de Industriële Groote Club in Amsterdam elkaar met de jagersgreet „Waidmannsheil“. In de speciaal voor de gelegenheid omgedoopte Grote Jachtsaal, vond het traditionele hazendiner plaats. Ook voor de jagers een delicatessse aangezien de haas slechts drie maanden per jaar geschoten mag worden.

Dat de jacht een beleving is van alle tijden, bewezen de aanwezige jonge leden van de club.

„Ik ben drie jaar geleden speciaal voor dit gezelschap lid geworden van de IGC“, vertelde **Stephan Steijn**, directeur van detacheringsbedrijf ICE interim. Hij heeft het voorzitterstokje overgenomen van **Cor Deaneman Heilscher** en vormt samen met onder anderen internet-ondernemer **Arnoud Haverlag** en PricewaterhouseCoopers-partner **Koos van der Wal**, het nieuwe bestuur. Oprichtster en oud-voorzitter van de Jacht- en Wildta-

■ Belastingadviseur **Remko Roosjen** (l.) met **Jeroen Mulder** (PWC)

■ Elektronicaondernemer **Willem Verhagen** en **Rumo de Schutter**.

■ IGC-bestuursleden **Arnoud Huijg**, **Arnoud Haverlag**, **Stephan Steijn** en **Klaas van der Veur**.

fel **Anne Marie van Heijningen** stelde samen met grafisch ondernemer **Rob Metz** een bijzondere jachttrofee ter beschikking: de opgezette kop van een wild zwijn, een zogeheten vierjarige keiler. „We hebben het een aantal maanden bij ons thuis gehad en mijn dochter **Hanne** kon er vandaag maar moeilijk afscheid van nemen“, aldus Van Heijningen, die directeur is van Orange Link. Belastingadviseur **Remko Roosjen** legde uit wat de jacht zo leuk maakt: „Het gaat niet zozeer om het lossen van een schot of het doden van een dier. Het gaat om het één zijn met de natuur.“ Elektronicaondernemer **Willem Verhagen** en zijn vriend **Rumo de Schutter** waren speciaal voor het hazendiner uit Gelderland gekomen. „Ik jaag al sinds mijn vijfde jaar. Zo gauw ik een paar stappen van de boerderij kon verzetten, nam mijn vader me mee het veld in“, aldus De Schutter. De leden en hun introducties kregen een voortreffelijk diner voorgeschoteld door chef-kok **Remco Hoffmeister** bestaande uit wild zwijn, fazant, hazenpeper, hertenbiefstuk en een wilddouillon. Om het diner compleet te maken speelde jachthoorn genootschap **Betoeterd** voor iedere gang een bijhorend jachthoornpartituur. Uit respect voor de dieren.

Start bouw Januari 2013

SCHEURKALENDER
Een schilder schildert wat hij verkoopt; een kunstschilder verkoopt wat hij schildert.
Pablo Picasso

WEBSITE VAN GRAAF FLORIS V

De website van onze jagerssociëteit (www.graaffloris-v.nl) heeft een schat aan informatie en foto's. Met elkaar kunnen de website 'levend' houden. Stuur een verhaaltje, een anekdote, een verslag van een jachtdag of een impressie van de soosavond.

Herinneringen van Willem Gieles

Het speelde zich af in de Kokstraat en in Lijnden. De Kokstraat was een gezellig onderkomen op de zolder van een pand met verzetsachtergrond. Een bochtig trappetje op naar de Soos, de gezelligheid kwam je tegemoet. Meestal waren er al een paar leden aanwezig die koffie dronken, met of zonder cognacje, zittend op een kruk aan de bar. Even later op de avond zaten leden met elkaar te ouwenelen over de jacht of werd een kaartje gelegd. Ook het dobbelen was een regelmatig terugkerend ritueel.

Te winnen was er vaak een stukje wild dat door één van de leden beschikbaar was gesteld. Op één van de avonden kwam een poelier die voordeed hoe je een haas moest slachten en waar je op moest letten, het behoorde tot de activiteiten. De gerookte ganzenborsten waarmee wij werden verrast, van en door, Ben Holleboom. De jaarlijkse duivendag en s'avonds de b.b.q. bij de boerderij van Reinier van Elderen en zijn vrouw die werd opgeluisterd door hoorngeschal van mij en mijn dochter Marjolein. Van 't Panneland was nog geen sprake. Op één van die avonden werden er door Lyz en Guus een keukenschort, met de toepasselijke opschrift: Graaf Floris V uitgedeeld en een speldje met een vliegende eend voor de dames. De jaarlijkse visdag op zee hoorde erbij. De Soos was toen een mannengebeuren, vrouwen konden geen lid worden van de Soos. De opvolger was een gebouwtje bij een jeu de boulesbaan in Lijnden, veel minder gezellig. Ik heb daar een minder prettige herinnering aan. Mijn portefeuille werd daar gestolen uit mijn jas die in de garderobe hing, door buitenstaanders. Ik heb op de Soos een leuke tijd beleefd, afgezien van dat ene incident. Rest mij nog een ieder een prettige Kerst te wensen.

Op zaterdag **4 januari 2014** wordt de nieuwjaarsreceptie gehouden. Het begint een traditie te worden om dat weer te doen in samenwerking met de WBE Haarlemmermeer en in Hoeve Voorzorg. Van 15.00 tot 17.30 uur bent u en uw eventuele partner van harte welkom.

De drie dochters

Papa van Rhenen had drie dochters: Anne, Marie en Helene.
 Anne was de oudste van de drie,
 als middenmootje fungeerde Marie
 en degene die overschoot was de jongste, Helene.
 Anne, Marie en Helene zaten zo dikwijls te wenen.
 En éénparig riepen ze dan:
 “Een man! Een man! Een man!”
 Dat was niet overbodig, want ze hadden natuurlijk drie mannen nodig.

Papa van Rhenen bromde vaak voor zich henen:
 “als dat nog lang zo moet duren
 zullen mijn dochters als vaatjes bier verzuren.
 Hun vrouwelijk schoon zal bederven en zij zullen als maagden sterven.
 En in deze tijd is iemand die als maagd sterft een zeldzaamheid”.
 Tenslotte scheen het lot niet langer met hun te spotten, ze schenen te boffen.
 Pa had op de soos een jongmens aangetroffen.
 Hij was jong en deed zich goed voor.
 En was surnumerair op een belastingkantoor.

Pa bracht hem thuis en stelde hem voor
 en de meisjes kleurden tot achter hun oor.
 Pa sprak: “brengen jullie meneer maar wat op zijn gemak”.
 Dat gezegde had hij zich kunnen besparen:
 meneer was meer op z’n gemak dan zijn dochters het waren.
 Eer een paar weken waren verstreken, scheen het zaakje al aardig in orde.
 Want het jongmens was reeds huisvriend geworden.
 En hoewel het drietal zeer kuis was,
 kwam het jongmens ook als pa niet thuis was.
 Dronk pa’s bitter en ouwe klare, en rookte pa’s beste sigaren.
 Maar opeens bleef hij weg, zonder opgaaf van reden.
 En papa van Rhenen zeer ontevreden,
 sprak: hoe is het te rijmen, dat jullie met z’n drieën geen man kunnen lijmen!
 Waarom is deze man zo opeens afgezakt? Hebben jullie hem wel goedangepakt?”
 Toen sprak Helene, haar wangen in gloed: “ja papa, maar al te goed”.
 Pa’s ogen gingen wagenwijd open en Anne en Marie waren weggelopen.

Toen sprak pa van Rhenen tot zijn dochter Helene:
 “Kind, zeg me alles, zit je in de dalles?”
 En de schone Helene, begon zachtjes te wenen
 en snikte “lieve paatje, red me. Het is zo met me”.
 Pa’s hart werd haast in tweeën gescheurd
 en hij riep “kind, hoe is dat gebeurd?”
 Waarop hem door Heleentje werd toegebeten:

“dat is ook een vraag! Dat zult u toch wel weten?”

Toen liep pa als een beer, met grote stappen de kamer op en neer.
Schold op zijn dochters, op het jongmens, op z'n eigen
nam drie borreltjes om courage te krijgen
en wierp zich toen met vaderlijke zwier
de navolgende brief op papier:

Meneer,

U heeft zich schandelijk gedragen

U heeft mijn dochter verleid zonder mij eerst toestemming te vragen!

(Deze laatste zin werd in woede geschreven,
want permissie had 'ie er nooit voor gegeven).

Het gevolg daarvan meneer, kunt u wel raden,
mijn dochter is met schande beladen.

En zulke zaken meneer, zijn met geen praatjes goed te maken.

Daarom eis ik van u dat gij in de kortst mogelijke tijd
mijn dochter naar het altaar leidt

en haar als man van ere

door een huwelijk zal rehabiliteren.

Mijn toestemming zou ik gaarne verlenen

Hoogachtend, uw dienstwillige dienaar, van Rhenen.

De brief werd verzonden, het antwoord kwam.

En pa die de brief van de besteller aannam,
opende driftig de enveloppe

en toen kwam de volgende brief op de proppen:

Meneer,

In antwoord op uw schrijven

Dient dat ik niet wil achterblijven

In het vervullen van de plichten der ere

En uw dochter door een huwelijk zal rehabiliteren.

U ziet dus dat ik geen eergevoel mis,

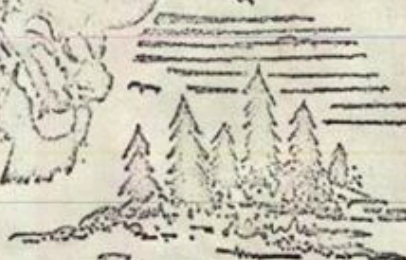
Meldt mij nu per omgaande welke dochter het is.

Oma Gerritje te Nijenhuis (geboren 1899).
gedicht geschreven omstreeks 1930.

Met toestemming van Wilma Vergeldt onderstaand gebed tot Sint Hubertus

Gebied der jagers tot Sint Hubertus

Sint Hubertus . . heilige man,
Bid voor ons . . indien het kan.

Wij, die U als voorbeeld zagen,
Achter haas en herten jagen,
Wees ons steeds getrouw ter zij,
In de velden . . bos en hei.
Sint Hubertus . . heilige man,
Bid voor ons . . indien het kan.

Wij, die ganse nachten dromen,
Hazen, wemelend in de bomen,
Maak dat in het rijk der dieren,
Nooit de "PIL" triomf zal vieren,
Laat fazanten en patrijzen,
Kwistig uit het ei verrijzen.
Sint Hubertus . . heilige man,
Zorg daarvoor . . indien het kan.

Wij, die vaak van kou versteven,
Koppig op de jachtpost bleven,
Geef aan dee's verkilde man,
Een cognakske, als het kan.
Sint Hubertus . . heilige man,
Zorg daarvoor . . indien het kan.

Wij, die al ons geld verkwisten,
Met de schoten, die we misten,
Laat het niet te vaak gebeuren,
Dat we onze broeken scheuren.
Sint Hubertus . . heilige man,
Zorg daarvoor . . indien het kan.

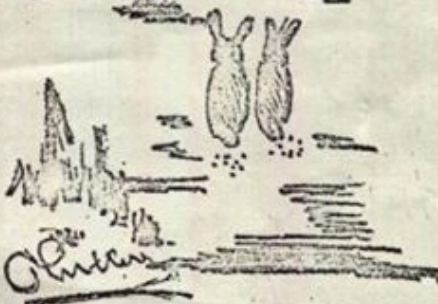
Wij, die onze vrouw trotseren,
Om U jagend te vereren,
Wil ons steeds ter zijde blijven,
Als ze straks begint te kijven.
Sint Hubertus . . heilige man,
Kom ter hulpe . . indien het kan.

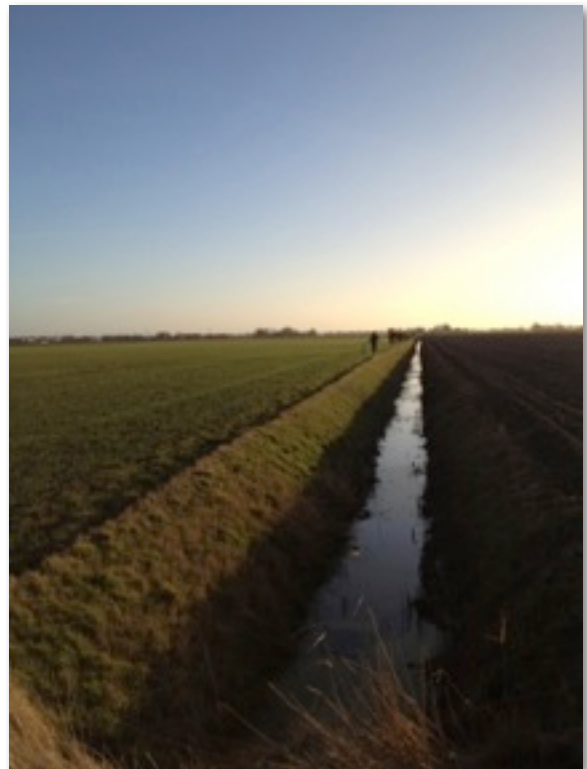
Wij, die toch zo gaarne leven,
Met ons wild ons hart weggeven,
Maak, dat we nog vele jaren,
Mogen schieten zonder sparen.
Geef ons jaarlijks dit festijn,
Met wat wild . . en 'n glaasje wijn.
Sint Hubertus . . heilige man,
Zorg daarvoor . . indien het kan.

Zegen deze jagersscharen,
Zij, die uw discipelen waren,
Wees gezegend voor altijd,
Nu en in der eeuwigheid.

Amen.

Dr J.A. ENTBROUKX
Tongeren, 1968.

Kalender 2014

4 januari

Nieuwjaarsreceptie Graaf Floris V
en WBE Haarlemmermeer

28 januari

Soosavond

25 februari

Soosavond

25 maart

soosavond

29 april

soosavond

27 mei

Trofeeën avond, partners ook welkom

26 augustus

soosavond

30 september

soosavond

28 oktober

soosavond

25 november

soosavond

